

Sygn. akt II CSK 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.

przy uczestnictwie S. K. i A. K.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt VII Ca 433/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania
kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 lipca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c.

W ocenie autora skargi kasacyjnej skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „sądy obu instancji całkowicie błędnie uznały, iż fakt istnienia w obrocie prawnym ostatecznej decyzji administracyjnej (...) zatwierdzającej plan realizacyjny i zezwalającej na budowę spornej infrastruktury elektroenergetycznej nie świadczy o objęciu w posiadanie służebności przesyłu, obciążającej działkę nr [...] w dobrej wierze przez poprzednika prawnego wnioskodawcy”. Istotne zagadnienie prawne natomiast zostało sprowadzone do pytania: „czy przedsiębiorcę przesyłowego można uznać za pozostającego w złej wierze skoro legitymuje się ostateczną decyzją administracyjną, wydaną przez uprawniony organ, niewzruszoną w odpowiednim trybie administracyjnym a na podstawie której wybudowano urządzenia, gdzie konieczne było uzyskanie prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, będącego warunkiem *sine qua non* wydania rzeczony decyzji?”

Uzasadniając przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. autor skargi kasacyjnej wskazał na naruszenie tego samego przepisu, na tle którego przedstawiono do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne. Takie skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego nie jest

prawidłowe. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r. III CSK 64/08, nie publ.).

Abstrahując od nieprawidłowego skonstruowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy wskazać, że w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy zawrzeć w jej treści stwierdzenia, że pogląd prawny Sądu jest „nad wyraz błędny *prima facie*”, lecz należy wykazać, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Takiej wadliwości orzeczenia autor skargi kasacyjnej jednak nie wykazał.

Odnosząc się do pytań, które w ocenie pełnomocnika wnioskodawcy uzasadniały przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy wyjaśnić, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48).

Wskazanie na potrzebę określenia „jak dalece sąd cywilny związany jest orzeczeniem sądu administracyjnego” nie spełniło powyższych wymagań. W sytuacji gdy w sprawie nie zachodziła konieczność oceny takiej zależności, takie pytanie miało charakter retoryczny. Poza tym pytania odnoszące się do udzielonego w 1980 r. zezwolenia na budowę linii energetycznej w istocie nie stanowią zagadnienia prawnego w rozumieniu wyżej wskazanym. Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 7 pkt 3 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).